ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 21ης Ιουλίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 — Άρθρο 76, παράγραφος 2 — Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 — Κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο — Εικονιστικό σήμα — Ανακοπή του δικαιούχου προγενέστερου σήματος — Απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του προγενέστερου σήματος — Συνεκτίμηση από το τμήμα προσφυγών ενός εκπροθέσμως προσκομισθέντος αποδεικτικού στοιχείου — Απόρριψη της ανακοπής από το τμήμα προσφυγών»

Στην υπόθεση C-597/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 2014,

Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενο από την S. Palmero Cabezas και τον A. Folliard-Monguiral,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Xavier Grau Ferrer, κάτοικος Caldes de Montbui (Ισπανία),

προσφεύγων πρωτοδίκως,

Juan Cándido Rubio Ferrer,

Alberto Rubio Ferrer,

κάτοικοι Xeraco (Ισπανία),

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από την R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, και τους J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund, S. Rodin (εισηγητή) και E. Regan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Οκτωβρίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιανουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Οκτωβρίου 2014, Grau Ferrer κατά ΓΕΕΑ – Rubio Ferrer (Bugui va) (T-543/12, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2014:911), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, της 11ης Οκτωβρίου 2012 (συνεκδικασθείσες υποθέσεις R 274/2011-4 και R 520/2011-4), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ των Xavier Grau Ferrer, αφενός, και Juan Cándido Rubio Ferrer καθώς και Alberto Rubio Ferrer, αφετέρου (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 207/2009

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

3 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, που φέρει τον τίτλο «Χρήση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης», προβλέπει τα εξής:

«Εάν, εντός προθεσμίας πέντε ετών από την καταχώριση, ο δικαιούχος δεν έχει κάνει ουσιαστική χρήση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέσα στην Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωρισθεί, ή εάν έχει αναστείλει τη χρήση του επί μια συνεχή πενταετία, το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπόκειται στις κυρώσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, εκτός εάν υπάρχει εύλογος αιτία για τη μη χρήση.

Κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου, ως χρήση θεωρείται επίσης:

α) χρήση του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπό μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή·

[...]».

4 Το άρθρο 41, παράγραφος 3, του ως άνω κανονισμού, που διέπει την κατάθεση ανακοπής κατά της καταχωρίσεως του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ορίζει τα εξής:

«Η ανακοπή πρέπει να ασκείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη. [...] Εντός προθεσμίας που τάσσει το Γραφείο και σε επίρρωση του αιτήματός του, ο ανακόπτων δύναται να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδείξεις και να διατυπώσει παρατηρήσεις.»

5 Το άρθρο 76, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», προβλέπει τα εξής:

«Το Γραφείο μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά των οποίων δεν έγινε επίκληση ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

Ο κανονισμός εφαρμογής

6 Ο κανόνας 15, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), όπως ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ 2005, L 172, σ. 4) (στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), που φέρει τον τίτλο «Ανακοπή», ορίζει τα εξής:

«Το δικόγραφο της ανακοπής περιλαμβάνει:

[…]

β) σαφή μνεία του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή, δηλαδή:
   i) στις περιπτώσεις που η ανακοπή αφορά προηγούμενο σήμα κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχεία α) ή β), του κανονισμού [40/94, το κείμενο του οποίου είναι το πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 207/2009] ή στις περιπτώσεις που η ανακοπή βασίζεται στο άρθρο 8 παράγραφος 3 του κανονισμού [40/94, το κείμενο του οποίου είναι το πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009], μνεία του αριθμού πρωτοκόλλου της αίτησης ή του αριθμού καταχώρησης του προγενέστερου σήματος, μνεία εάν το προγενέστερο σήμα έχει καταχωρηθεί ή αίτηση καταχώρησης, καθώς επίσης και μνεία των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων, όπου χρειάζεται, των κρατών της Μπενελούξ, στα οποία ή για τα οποία προστατεύεται το προηγούμενο σήμα ή, εάν είναι απαραίτητο, μνεία ότι πρόκειται για σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης·

[...]

ε) αναπαραγωγή του προγενέστερου σήματος όπως αυτό έχει καταχωρηθεί ή όπως υπάρχει στη σχετική αίτηση· εάν το προγενέστερο σήμα είναι έγχρωμο, η αναπαραγωγή πρέπει να είναι έγχρωμη·

[...]».

7 Ο κανόνας 19 του κανονισμού εφαρμογής, που φέρει τον τίτλο «Τεκμηρίωση της ανακοπής», προβλέπει τα εξής:

«1. Το Γραφείο δίνει τη δυνατότητα στον ανακόπτοντα να παρουσιάσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που τεκμηριώνουν την ανακοπή ή να συμπληρώσει οιαδήποτε πραγματικά περιστατικά, αποδείξεις ή επιχειρήματα που έχουν ήδη κατατεθεί σύμφωνα με τον κανόνα 15 παράγραφος 3 εντός ταχθείσας από αυτό προθεσμίας και η οποία πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον σε δύο μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι αρχίζει η διαδικασία ανακοπής σύμφωνα με τον κανόνα 18 παράγραφος 1.

2. Εντός της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή του προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το δικαίωμά του να ασκήσει την ανακοπή. Ειδικότερα, ο ανακόπτων παρέχει τα ακόλουθα αποδεικτικά στοιχεία:

α) εάν η ανακοπή αφορά σήμα που δεν είναι σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την κατάθεση αίτησης ή την καταχώρησή του:

[...]

ii) στην περίπτωση που το σήμα έχει καταχωρηθεί, αντίγραφο του σχετικού πιστοποιητικού καταχώρησης και, όπου ενδείκνυται, του πιο πρόσφατου πιστοποιητικού ανανέωσης που αποδεικνύει ότι η περίοδος προστασίας του σήματος υπερβαίνει το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και οιαδήποτε παράτασή του, ή ισοδύναμα έγγραφα της διοικητικής αρχής στην οποία έγινε η καταχώρηση του σήματος·

[...]».

8 Ο επιγραφόμενος «Εξέταση της ανακοπής» κανόνας 20, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Εάν ο ανακόπτων δεν έχει αποδείξει μέχρι τη λήξη της προθεσμίας που αναφέρεται στον κανόνα 19 παράγραφος 1 την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και το δικαίωμά του να ασκήσει ανακοπή, η ανακοπή απορρίπτεται ως μη αιτιολογημένη.»

9 Ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Στην περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου 74 παράγραφος 2 του κανονισμού [40/94, το κείμενο του οποίου είναι το πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009].»

Ιστορικό της διαφοράς

10 Το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε το ιστορικό της διαφοράς ως εξής:

«1 Στις 23 Οκτωβρίου 2008, οι παρεμβαίνοντες, Juan Cándido Rubio Ferrer και Alberto Rubio Ferrer, υπέβαλαν, δυνάμει του κανονισμού [40/94, κωδικοποιηθέντος από τον κανονισμό 207/2009], αίτηση καταχωρίσεως εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του [EUIPO].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο: [...]

3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 31, 35 και 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί [...].

[...]

5 Στις 10 Αυγούστου 2009 [...], ο X. Grau Ferrer άσκησε, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που είχε ζητηθεί για τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 3 ανωτέρω προϊόντα και υπηρεσίες.

6 Η ανακοπή στηριζόταν στα ακόλουθα προγενέστερα εικονιστικά σήματα:

— ισπανική καταχώριση υπ' αριθ. 2600724 του ζητηθέντος στις 8 Ιουνίου 2004 και καταχωρισθέντος στις 22 Νοεμβρίου 2004 εικονιστικού σημείου για όλα τα προϊόντα της κλάσεως 31:

[...]

— καταχώριση της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπ' αριθ. 2087534 του εξής ζητηθέντος στις 14 Φεβρουαρίου 2001 και καταχωρισθέντος στις 14 Ιουνίου 2002 εικονιστικού σημείου, για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες των ακόλουθων κλάσεων:

— κλάση 31: [...]·

— κλάση 32: [...]·

— κλάση 39: [...].

[...]

8 Στις 21 Δεκεμβρίου 2010, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε μερικώς την ανακοπή. Αφενός, έκρινε ότι ο [X. Grau Ferrer] δεν είχε προσκομίσει, εντός της ταχθείσας προς τούτο προθεσμίας, έγγραφο που να απεικονίζει το προγενέστερο εικονιστικό ισπανικό σήμα όπως είχε καταχωρισθεί [...]. Κατά συνέπεια, απέρριψε τη στηριζόμενη στο προγενέστερο εικονιστικό ισπανικό σήμα ανακοπή για τον λόγο ότι η ύπαρξη και η εγκυρότητά του δεν είχαν επαρκώς αποδειχθεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Αφετέρου, δέχθηκε τη στηριζόμενη στο προγενέστερο σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ανακοπή [...]. Ειδικότερα, εκτίμησε καταρχάς ότι είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...].

9 Στις 10 Φεβρουαρίου 2011, ο [X. Grau Ferrer] άσκησε προσφυγή (R 520/2011-4) και, στις 14 Φεβρουαρίου 2011, οι παρεμβαίνοντες [J.-C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer] άσκησαν προσφυγή (R 274/2011-4) ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

10 Με απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 2012 [...], το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δέχθηκε την προσφυγή στην υπόθεση R 274/2011-4 και απέρριψε την προσφυγή στην υπόθεση R 520/2011-4. Κατ' ουσίαν, αφενός, επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών σύμφωνα με την οποία δεν είχε αποδειχθεί η ύπαρξη του προγενέστερου εικονιστικού ισπανικού σήματος. Αφετέρου, έκρινε ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία δεν αρκούσαν προς απόδειξη του ότι κατά τη διάρκεια της κρίσιμης περιόδου είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό την καταχωρισμένη του μορφή ή υπό μορφή που δεν μετέβαλλε τον διακριτικό χαρακτήρα του, για κάποιο από τα προϊόντα για τα οποία ήταν καταχωρισμένο. Κατά συνέπεια, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών της 21ης Δεκεμβρίου 2010 και απέρριψε την ανακοπή στο σύνολό της.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στο Γενικό Δικαστήριο στις 18 Δεκεμβρίου 2012 (υπόθεση T-543/12), ο X. Grau Ferrer άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

12 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο X. Grau Ferrer προέβαλλε τρεις λόγους ακυρώσεως που αντλούνταν, πρώτον, από παράβαση των άρθρων 75 και 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και του κανόνα 50 του κανονισμού εφαρμογής, δεύτερον, από την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπ' αριθ. 2087534, που είχε καταχωριστεί από τον X. Grau Ferrer στις 14 Ιουνίου 2002 (στο εξής: προγενέστερο σήμα) και, τρίτον, από τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ, αφενός, του προγενέστερου σήματος καθώς και του προγενέστερου ισπανικού εικονιστικού σήματος και, αφετέρου, του εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης του οποίου η καταχώριση ζητήθηκε από τους J.-C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer.

13 Το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την προσφυγή ακυρώσεως κρίνοντας, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε παραλείψει να ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει και να αιτιολογήσει την άρνησή του να λάβει υπόψη το προγενέστερο ισπανικό σήμα και, στις σκέψεις 86 και 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα προσκομισθέντα ενώπιον του τμήματος προσφυγών έγγραφα περιείχαν σημείο το οποίο διέφερε από το προγενέστερο σήμα μόνον ως προς αμελητέα στοιχεία, οπότε καταδείκνυαν την ουσιαστική χρήση του εν λόγω σήματος.

14 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε τους λοιπούς προβληθέντες από τον X. Grau Ferrer λόγους ακυρώσεως αλυσιτελείς ή αβάσιμους.

15 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση.

Τα αιτήματα των διαδίκων

16 Με την αίτηση αναιρέσεως, το EUIPO ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αποφανθεί το ίδιο επί της ουσίας της υποθέσεως ή να την αναπέμψει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και

— να καταδικάσει τον X. Grau Ferrer στα δικαστικά έξοδα.

17 Ουδείς εκ των λοιπών διαδίκων υπέβαλε υπόμνημα ενώπιον του Δικαστηρίου.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

18 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, το EUIPO προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως που αντλούνται από παράβαση, αντιστοίχως, του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής και του άρθρου 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

19 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, του οποίου η εξέταση πρέπει να προηγηθεί, το EUIPO υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, στις σκέψεις 45 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών διέθετε εξουσία εκτιμήσεως βάσει του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 «ακόμη και ανεξαρτήτως του συμπληρωματικού ή μη χαρακτήρα» των εκπροθέσμως προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων και, συνεπώς, ακόμη και όσον αφορά τα «[νέα]» αποδεικτικά στοιχεία.

20 Στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά την εξουσία εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών και τους λόγους για τους οποίους συνεκτιμώνται τα εκπροθέσμως προσκομιζόμενα αποδεικτικά στοιχεία δεν προβαίνει σε διάκριση μεταξύ των νέων και των συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων, εν συνεχεία δε, στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να λάβει υπόψη τα προσκομισθέντα από τον X. Grau Ferrer αποδεικτικά στοιχεία καθόσον τα στοιχεία αυτά ήταν νέα.

21 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών διέθετε εξουσία εκτιμήσεως και είχε την υποχρέωση να αιτιολογήσει την άρνησή του χωρίς να προβεί σε διάκριση μεταξύ των «[νέων]» και των «συμπληρωματικών» αποδεικτικών στοιχείων.

22 Το EUIPO υποστηρίζει ότι η εν λόγω εξουσία εκτιμήσεως και υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν αφορούν τα νέα αποδεικτικά στοιχεία. Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, επισημαίνει υφιστάμενες αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων των αποφάσεων της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638), της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639), και της 3ης Οκτωβρίου 2013, Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628). Κατά το EUIPO, δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και του κανόνα 20, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, αν δεν παρασχεθεί πλήρης απόδειξη ενώπιον του τμήματος ανακοπών, η ανακοπή απορρίπτεται χωρίς εξέτασή της επί της ουσίας. Επομένως, δεν χωρεί εκ νέου παροχή δυνατότητας ανακοπής ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

23 Όσον αφορά το γράμμα του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής, επισημαίνεται ότι η απόδοση της διατάξεως αυτής στη γαλλική γλώσσα διαφέρει από την απόδοσή της στην ισπανική, στη γερμανική και στην αγγλική γλώσσα ως προς ένα ουσιώδες στοιχείο. Ειδικότερα, ενώ στην απόδοση της εν λόγω διατάξεως στις γλώσσες αυτές προβλέπεται ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί να λάβει υπόψη μόνο επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία, στην απόδοση στη γαλλική γλώσσα τα ίδια αυτά γεγονότα και στοιχεία χαρακτηρίζονται ως «νέα ή συμπληρωματικά».

24 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο ομοιόμορφο, λαμβανομένων υπόψη των αποδόσεών τους σε όλες τις γλώσσες της Ένωσης. Σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων ενός νομοθετήματος της Ένωσης, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα την όλη οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί στοιχείο (βλ. υπ' αυτήν την έννοια, ιδίως, αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, σκέψη 48, και της 9ης Απριλίου 2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, σκέψη 27).

25 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, που συνιστά τη νομική βάση του κανόνα 50 του κανονισμού εφαρμογής, προβλέπει ότι το EUIPO μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά των οποίων δεν έγινε εγκαίρως επίκληση ή αποδείξεις που δεν προσκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.

26 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, σε περίπτωση που δεν έχει προσκομιστεί καμία απόδειξη της χρήσεως του επίμαχου σήματος εντός της ταχθείσας από το EUIPO προθεσμίας, το EUIPO οφείλει να απορρίψει αυτεπαγγέλτως την ανακοπή. Αντιθέτως, σε περίπτωση που έχουν προσκομιστεί αποδεικτικά στοιχεία εντός της ως άνω ταχθείσας από το EUIPO προθεσμίας, παραμένει η δυνατότητα προσκομίσεως συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ, C-621/11 P, EU:C:2013:484, σκέψεις 28 και 30).

27 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 55 και 57 των προτάσεών του, η ίδια ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 πρέπει να χωρήσει και σε ό,τι αφορά την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη περιέχει κανόνα οριζοντίου εφαρμογής εντός του συστήματος του εν λόγω κανονισμού, καθόσον τυγχάνει εφαρμογής ανεξαρτήτως της φύσεως της διαδικασίας περί της οποίας πρόκειται. Επομένως, ο κανόνας 50 του κανονισμού εφαρμογής δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι διευρύνει το πεδίο της εξουσίας εκτιμήσεως των τμημάτων προσφυγών σε νέα αποδεικτικά στοιχεία.

28 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 45, 46 και 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίνοντας ότι το τμήμα προσφυγών δεν είχε ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως την οποία διέθετε προκειμένου να κρίνει αν έπρεπε ή όχι να λάβει υπόψη νέα αποδεικτικά στοιχεία.

29 Υπενθυμίζεται, όμως, ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται ότι, εάν το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παράβαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι βάσιμο κατ' άλλη νομική αιτιολογία, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορρίπτεται (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 1994, Finsider κατά Επιτροπής, C-320/92 P, EU:C:1994:414, σκέψη 37· της 16ης Δεκεμβρίου 1999, ΟΚΕ κατά Ε, C-150/98 P, EU:C:1999:616, σκέψη 17, και της 13ης Ιουλίου 2000, Salzgitter κατά Επιτροπής, C-210/98 P, EU:C:2000:397, σκέψη 58).

30 Αυτό συμβαίνει εν προκειμένω. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν στηρίχθηκε μόνο στην επίμαχη αιτιολογία, αλλά βασίστηκε επίσης στο γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών είχε απορρίψει το εν λόγω αποδεικτικό στοιχείο χωρίς να εξετάσει αν αυτό μπορούσε να θεωρηθεί ως «συμπληρωματικό». Μην προβαίνοντας, όμως, στην εξέταση αυτή, το τμήμα προσφυγών όντως παρέβη, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

31 Υπ' αυτές τις συνθήκες, εφόσον οι λοιποί προβληθέντες από το EUIPO λόγοι αναιρέσεως δεν μπορούν κατά συνέπεια να οδηγήσουν στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του ίδιου Κανονισμού, το Δικαστήριο αποφασίζει για τα έξοδα με την απόφαση που περατώνει τη δίκη. Δεδομένου ότι ουδείς εκ των λοιπών διαδίκων υπέβαλε υπόμνημα ενώπιον του Δικαστηρίου, πρέπει να αποφασιστεί ότι το EUIPO θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

(υπογραφές)